

قطعنامه شماره دو:

قطعنامه مصوب درباره مبنای وحدت کمونیستها

نظریه اینکه تشتت و پراکندگی موجود در جنبش کمونیستی، امر وحدت کمونیستها را به مسئله مبرم روز تبدیل کرده است،

نظریه اینکه تشتت نظری و عملی موجود ایجاب می نماید کمونیستها حول اساسی ترین مبنای اعتقادی خود در یک تشکیلات واحد مجتمع شوند و انرژی و امکانات خود را بطور متمرکز، در خدمت سازماندهی مبارزه طبقاتی پرولتاریا بکار گیرند و در جهت تشکیل حزب کمونیست ایران گام بردارند،

لذا کنفرانس اعلام میدارد وحدت کمونیستها تنها بر پایه اساسی ترین مبنای برنامه ای، اساسنامه ای و تاکتیکی بشرح زیر مجاز خواهد بود:
اعتقاد به:

۱- دیکتاتوری پرولتاریا بعنوان یک اصل برنامه ای

۲- الغاء مالکیت خصوصی

۳- عصر امپریالیسم بعنوان عصر انقلابات اجتماعی پرولتری

۴- سانترالیسم دمکراتیک بعنوان اصل اساسی حاکم بر تشکیلات کمونیستی
۵- سرنگونی جمهوری اسلامی و برقراری یک حکومت انقلابی - دمکراتیک تحت رهبری طبقه کارگر بعنوان یک وظیفه سیاسی فوری.

قطعنامه شماره سه:

قطعنامه مصوب در مورد شیوه برخورد به سازمان فدائیان ایران

"نظریه اینکه «سازمان فدائیان ایران» که از اتحاد «آزادی کار» با بخشی از نیروهای «فدائیان خلق» (جناح کشتگر) ایجاد شده است، به حسب برنامه و مواضع اعلام شده و همچنین عملکرد تاکنونی اش، از انجام تحولات انقلابی در ایران دفاع می نماید.

لذا کنفرانس این سازمان را انقلابی ارزیابی نموده و مقرر میدارد با آن بعنوان یک سازمان انقلابی برخورد شود."